

Tabitha Dietvorst-Koenen: “Veer-krachtig.” Over leven met een chronische ziekte. Een persoonlijk document. Uitgeverij Tabitha Dietvorst/Boekenplan, Maastricht 2009. ISBN 9789086660681 (Maag/ Darmklachten/ Onverklaard/1) zie ook <http://www.veer-krachtig.nl/>

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Tabitha Dietvorst over haar leven met een (nog) niet verklaarde aangeboren aandoening, wellicht veroorzaakt door doorbloedingproblemen van de organen, die o.a. maag-darmklachten veroorzaakt en veel pijn. In een enigszins columnachtige opzet gaat Tabitha in op diverse thema's als ziekte en pijn waarin zij haar ervaringen toelicht. Het boekje bevat ook enige gedichten.

Over de schrijfster: Tabitha Dietvorst is nu 40 jaar en getrouwd met Dyon. Ze deed diverse opleidingen, waaronder die van Sociaal pedagogisch werker, en diverse psychologiecursussen. Ze werkte als klas- en onderwijsassistent op verschillende basisscholen met heel uiteenlopende groepen, taken en bezigheden. Sinds 2006 werkt ze bij de gezinshulp, waar ze volwassenen op individuele basis begeleidt. Ook doet ze vrijwilligerswerk voor een zwervkattenorganisatie, heeft ze diverse creatieve hobby's en houdt ze van lezen.

Korte beschrijving: In dit boekje neemt Tabitha de lezer mee in haar leven, waarin zij worstelt met een onverklaarde aandoening, die in de loop der jaren steeds zwaardere klachten gaf. Na iedere maaltijd heeft zij helse pijnen die haar leven bepalen. Ze beschrijft in dit document o.a. hoe ze omgaat met een al heel haar leven haperend lichaam, hoe dat was toen ze jong was, ze op school er niet echt bij hoorde omdat ze vaak ziek was, dat ze geen werk kreeg maar een WAJONG uitkering en niet meteen op kamers kon, besloot geen kinderen te krijgen. Ze beschrijft haar zoektocht binnen de gezondheidszorg, hoe ze diverse hulpverleners consulteerde en wat dat opleverde. Ze vertelt dat doktoren tijdenlang aan anorexia dachten en ze vertelt hoe ze zelf worstelde met haar niet te vertrouwen lijf. Ze legt uit dat ze uiteindelijk kon verwerken en de kracht had om een levenskunst te ontwikkelen die maakt dat ze nu tevreden is met het leven dat ze leidt samen met haar man Dyon. Tabitha schreef haar verhaal omdat ze veel steun heeft gehad aan andere ervaringsverhalen die haar inzicht, troost en herkenning gaven. Het deed haar inzien dat ook anderen worstelen om overeind te blijven staan en, hoewel ze soms gebukt gaan onder een zware last, toch een manier vinden om goed te kunnen leven. Dit is haar bijdrage daaraan. Extra informatie is te vinden op de website <http://www.veer-krachtig.nl/>

Wat viel op: Dat het zo schrijnend kan zijn, als er geen diagnose gesteld kan worden. En dat er dan andere diagnoses gesteld worden die niet kloppen, waarvoor therapieën worden ondergaan die nergens op slaan en mensen alleen maar verdrietiger en ellendiger maken. Het is niet zo dat als het niet baat het wel niet zal schaden. Op een hele andere manier las ik daarover in het boek *Het syndroom van Ebel*. Ik blijf dat indrukwekkend vinden, omdat het zo'n enorme impact op levens kan hebben.

Citaten: Pag. 9: 'Nog steeds zijn er zo veel vragen over mijn lichaam. Sommige aandoeningen hebben ze door onderzoeken in het verleden uit kunnen sluiten. Dus ik weet inmiddels wat ik niet heb, maar nog niet wat ik wel heb. Er is geen sprake van de ziekte van Crohn of een glutenallergie. Ook is er geen afwijking gevonden aan mijn gal of galblaas. En natuurlijk wordt ook bij vage klachten de psychische kant van de

mens meegenomen. Maar hoe dan ook, iets functioneert er niet, iets in mijn systeem gaat fout.'

Pag. 44: 'IKWIL DIT LIJF NIET MEER Maar wat dan?Waarom die zachtheid? Waarom altijd maar weer begrip, terwijl ik ziedend van woede ben omdat ik zelfs geen eigen kind kan hebben door ditlijf of gewoon een normaal leven leiden als ieder ander. Wat onthutsend om dat nu zo te voelen waar gaat dit naartoe?

'Pag. 56-57: 'Natuurlijk had mijn ziekte ook een psychische uitwerking op me. Bij wie zou dit niet gebeuren? Artsen geloofden me vaak niet op mijn woord. Dit is erg moeilijk voor me geweest. Ik ging daardoor erg twijfelen aan mezelf. Ik had weinig vertrouwen in mijn mogelijkheden om wel gehoord te worden. Ik kwam alleen nog bij artsen met echte duidelijke klachten of een duidelijke verwonding. Maar jaren heb ik ze niet verteld hoe het leven er echt uit ziet, elke dag weer opnieuw.'

Pag. 83: '(...)Deze woorden: willoos, hopeloos, sprakeloos, machteloos, uitzichtloos, waardeloos ze zijn voor mij als bloemen die vergaan tot stof enkel een vage herinnering van toen blijft achter. Zo voelt het voor mij ook. DÍe woorden pasten bij mijn leven van toen, maar ik ben ze ontgroeid. Ik heb ze achter me kunnen laten, ik kan verder zonder die wanhopige gevoelens. Ik weet dat ik ook een onverbeterlijke optimist ben. Ik heb zeker wel mijn verdriet, maar ik kan verder, ook nu weer.'